

Arrest

nr. 256 503 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 augustus 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 2 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 18 februari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 februari 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z. A. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in het dorp Shahmazar (district Baraki Barak, provincie Logar) op 31 augustus 2002. U woonde er tot uw vertrek uit Afghanistan samen met uw ouders en jongere broer. U werkte er als landbouwer en hielp uw moeder in het huishouden, omdat zij ziek was en mentale problemen had. Toen zij zich iets beter voelde spoorde zij u in het voorjaar van 2019 aan om naar de madrasa te gaan, om bij te leren.

U ging naar de koranles bij Mullah A. (...) thuis, in Shahmazar. Daar studeerde u met ijver gedurende ongeveer anderhalve maand. Mullah A. (...) merkte op dat u snel leerde, en bood u samen met uw studiegenoten J. M. (...) en I. (...) de mogelijkheid aan om naar een andere madrasa te gaan waar u beter onderricht zou kunnen genieten. U legde dit voor aan uw moeder, die u haar toestemming gaf, en u besloot in te gaan op het aanbod.

U werd dan op een namiddag in een auto met donkere ruiten vervoerd vanuit de moskee van Shahmazar naar de andere madrasa, die u na een uur rijden bereikte. U weet tot op de dag van vandaag niet waar die tweede madrasa zich bevindt. De dag na aankomst hoorde u reeds preken, gericht aan andere jongens, over jihad voeren en zelfmoordaanslagen plegen. Het werd u dan ook duidelijk dat er van u zou verwacht worden een zelfmoordaanslag te plegen. Toen u ongeveer 10 dagen in die tweede madrasa verbleef sprak u met J. M. (...) en I. (...) over ontsnappen. Het plan was dat u bij een inzamelronde, waarbij de studenten eten gingen inzamelen in het dorp, samen met J. M. (...) en I. (...) zou weglopen. Uw twee kompanen zouden u tot Baraki Rajan vergezellen, vanwaar u de weg naar huis kende.

Na ongeveer twee weken in de tweede madrasa ontsnapte u zoals gepland, en kwam u terug thuis. Daar vertelde u uw moeder alles. Zij verstopte u zo'n drie dagen afwisselend in de broodoven en de kelder. Op de derde dag na uw thuiskomst werd een briefje in uw huis naar binnen gegooid door de taliban, waarin stond dat u zich terug diende aan te melden. Indien u dat niet zou doen zou u gedood worden door hun, aangezien zij niet wilden dat u informatie over hun zou verspreiden naar de overheid.

Uw moeder belde haar broer, uw oom, op en vroeg hem om een oplossing te bedenken. Hij regelde uw reis vanuit Afghanistan naar België. U vertrok in april 2019 en bereikte België via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slovenië, Italië en Frankrijk op 1 augustus 2019, waar u op 8 augustus een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw originele taskara voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in Baraki Barak heeft gewoond.

Vooreerst was uw kennis van belangrijke recente gebeurtenissen of van bekende personen uit dit district opvallend gebrekkig. Gevraagd naar bekende personen uit uw streek noemde u de bekendsten Hashem Logari en Shah Mahmad Pahlawan, respectievelijk een internetpersoonlijkheid en een worstelaar uit het Mohammad Agha district in Logar, en uit Yousufkhail in Baraki Barak (NPO, P.21). U kon dus slechts één iemand opnoemen uit uw eigen district. Wanneer u gevraagd werd of u namen van bekende personen uit uw district herkende, werd uw gebrek aan kennis van uw vermeende district van herkomst duidelijk. Zo had u nog nooit gehoord van Ainuddin Amin, die als districtshoofd van Baraki Barak, samen met een directeur van de inlichtingendiensten van Baraki Barak werd gedood in Pul-e Alam, in november 2018, een half jaar voor uw vertrek (NPO, P.24 & 26, zie administratief dossier). Ook van diens opvolger als +districtshoofd, Abdul Wais Abdul Rahimzai (NPO, P.25, zie administratief

dossier), of zijn voorganger, Mohammad Rahim Amin (NPO, P.24, zie administratief dossier), had u nog nooit gehoord. In maart 2019, een maand voor uw vertrek, werd de bekende en gerespecteerde lokale politiecommandant Sabir Khan door een bom gedood. Ook van hem had u nog nooit gehoord (NPO, P.26, zie administratief dossier), net als van de provinciale legerleider Abdul Matin Hassankhail (NPO, P.25, zie administratief dossier) of van de politiewoordvoerder Shahpur Ahmadzai (NPO, P.25, zie administratief dossier). U kon Rahm Khoda Mokhlis, een lokale politiecommandant, wel correct identificeren (NPO, P.23). Echter verklaarde u uw gebrekkige kennis van politiecommandanten en overheidsfunctionarissen aan de hand van hun afwezigheid in uw district: "Bij ons in het dorp zijn geen leden van de overheid, geen politiemensen. Er zijn gewoon domme taliban daar" (NPO, P.23). Dat u nog nooit van deze moorden op hooggeplaatste en bekende lokale leiders had gehoord, die nochtans recent voor uw vertrek hadden plaatsgevonden, is echter een eerste aanwijzing dat u niet eerlijk was over uw verblijfplaats in Afghanistan.

Uw verklaring dat er enkel taliban in uw streek was ten spijt, had u evenmin enige substantiële kennis van die groepering in Baraki Barak. Wanneer u gevraagd werd naar politie- of talibancommandanten in uw streek, noemde u 5 namen: "Abdurrahman, Noorrahman, Bilal, Shams, Majid" (NPO, P.23). Wanneer u gevraagd werd wie zij waren en hoe u ze kende, verklaarde u dat uw vader u had gezegd dat zij de leiders van de taliban in uw dorp waren en dat u deze informatie misschien ooit nodig zou hebben (NPO, P.23). U wist verder niets over een onderlinge hiërarchie tussen deze 5 vermeende talibancommandanten, noch wie hun leider was (NPO, P.23). Wanneer u gevraagd werd naar incidenten in uw streek, kon u ook niets meer zeggen dan dat u ooit gehoord had dat de taliban werd gebombardeerd anderhalf jaar geleden (NPO, P.28). Wie van de taliban daarbij zou omgekomen zijn wist u niet (NPO, P.28). De vele incidenten tussen de taliban en overheid indachtig, alsook uw eigen verklaring dat er in uw dorp alleen taliban waren (NPO, P.23), is uw totaal gebrek aan kennis van incidenten en talibancommandanten zeer opvallend.

Zo had u van geen van de volgende talibancommandanten gehoord, noch van wat er met hun was gebeurd: Qari Obaidullah (NPO, P.24), een talibanleider voor Baraki Barak die meerdere terreuraanvallen had geleid in het district, die in uw geboortedorp Shahmazar verbleef en gedood werd in november 2014 (zie administratief dossier); Mullah Naqibullah, een talibancommandant die een checkpost had opgezet in Baraki Barak en daar in augustus 2016 door de veiligheidsdiensten werd gedood (NPO, P.26, zie administratief dossier); Habib Akhundzada (NPO, P.28), Syed Rahim Shahab (NPO, P. 28) en Bahram Jan (NPO, P.27), 3 talibancommandanten die allen in augustus 2017 bij een bombardement omkwamen dat werd uitgevoerd in de dorpen Rustamkhel en Yousufkhel, beide gelegen op minder dan 10 kilometer van uw geboortedorp Shahmazar (zie administratief dossier); Nasrullah, alias Hanifa, die rond de streek Tangi Wardak van Baraki Barak een beruchte commandant was die zelfmoordaanslagen, ontvoeringen en aanvallen leidde, en in september 2017 gedood werd bij gevechten met overheidstroepen (NPO, P.26, zie administratief dossier); Agha Gul, een belangrijke talibancommandant uit Pul-e Alam die tussen Baraki Barak en Tangi Wardak werd gedood bij een bombardement in november 2017 (NPO, P.27, zie administratief dossier); Mawlawi Sardar, alias Mesbah (NPO, P.24 & 25), een talibancommandant in Baraki Barak alsook schaduwgouverneur van de taliban, die werd gedood bij een bombardement samen met zijn strijders in juni 2018 (zie administratief dossier); Haji Lala (NPO, P.25), de schaduwgouverneur van de taliban voor de provincie Logar (zie administratief dossier); Qari Munir (NPO, P.25), een talibancommandant in Baraki Barak die een groep van meer dan 10 strijders leidde (zie administratief dossier). Dat u geen van deze talibancommandanten kende, noch wist wat er met hun gebeurd was, is wederom een duidelijke aanwijzing dat u niet van Baraki Barak afkomstig bent.

Ook uw geografische kennis van uw zagezegde geboortestreek is beperkt. U kon slechts 3 dorpen opnoemen die naast Shahmazar liggen, namelijk Aladadkhail, Ebad en Nazir Qalay (NPO, P.27). Wanneer u gevraagd werd naar het dorp Yousufkhail, dat vlakbij Shahmazar ligt, herkende u de naam pas toen u verteld werd dat het vlakbij uw dorp lag. U situeerde het dorp daarna verkeerdelijk tussen Shahmazar en Aladadkhail, hoewel beide dorpen aan weerskanten van Shahmazar liggen (NPO, P.27, zie administratief dossier). Het dorp Rustamkhail, dat nochtans vlakbij Shahmazar ligt, kende u niet (NPO, P.28, zie administratief dossier). Hoewel u de weg van Shahmazar naar Baraki Rajan Bazaar correct beschreef (NPO, P.27), kende u het dorp Kashmiri Bala, dat nochtans net naast Baraki Rajan Bazaar en ook nabij uw geboortedorp Shahmazar ligt, niet (NPO, P.27, zie administratief dossier).

Ook uw bredere geografische kennis is zeer beperkt. Hoewel u de meeste districten van Logar kon opnoemen wist u niet waar verschillende districten liggen (NPO, P.21 & 22). Zo wist u niet waar het district Charkh ligt, ondanks het feit dat dat district slechts 5 kilometer van uw geboortedorp begint

(NPO, P.22, zie administratief dossier). Opvallend genoeg kende u het district Saydabad totaal niet (NPO, P.21 & 22). Saydabad is nochtans het meest bevolkte district van de provincie Maidan Wardak, dat op zo'n 20 kilometer van uw geboortedorp ligt en voor een groot deel aan het district Baraki Barak grenst (zie administratief dossier). Wanneer u gevraagd werd naar de provincies die naast Logar liggen, noemde u enkel Paktia en Khost (NPO, P.22). Hoewel Paktia inderdaad in het zuiden aan Logar grenst, is Khost geen buurprovincie van Logar. Van de 5 provincies die aan Logar grenzen is Paktia daarenboven de minst bevolkte provincie, zeker ten opzichte van andere buurprovincies van Logar, zoals Nangarhar, Ghazni en Kabul (zie administratief dossier). Die gebrekkige geografische kennis van de streek waar u zou zijn opgegroeid is merkwaardig.

Naast dat opvallend gebrek aan geografische kennis van uw streek, van incidenten die er plaatsvonden en de mensen die er de plak zwaaiden, waren uw antwoorden op verschillende vragen van het CGVS over uw streek opmerkelijk gebrekkig. Zo had u nooit van gehoord van het altaar van Pir Shah Abdul Samad (NPO, P.23). Dit altaar was gelegen in het dorp Padkhwabe Roghani in het district Baraki Barak op zo'n 10 kilometer van Shahmazar, tot het in september 2016 door de taliban vernietigd werd (zie administratief dossier). Ook van het dorp Sajawand, eveneens in Baraki Barak, waar zich een bekende archeologische site bevindt, had u nog nooit gehoord (NPO, P.29, zie administratief dossier). Zo evenmin van ander erfgoed dat zich in Baraki Barak bevindt, zoals de 850 jaar oude tombe van Abdul Qadir (NPO, P.25, zie administratief dossier). U had ook nog nooit van Yousuf Khan, een stammenleider in Baraki Barak gehoord (NPO, P.26, zie administratief dossier). Tenslotte was het erg opvallend dat, hoewel u zijn naam had gehoord, u niet wist wie Hekmatyar Gulbuddin was (NPO, P.22 & 23). Gulbuddin is al decennialang een controversieel en leidend figuur in de Afghaanse nationale politiek, en aldus één van de bekendste Afghanen (zie administratief dossier).

Uit uw opvallende gebrek aan kennis inzake dit district en de gebeurtenissen die er plaatsvonden in de jaren voor uw vertrek in april 2019 blijkt dat u uw beweerde verblijf in de stad Shahmazar, gelegen in het district Baraki Barak van de provincie Logar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[easo coi report afghanistan security situation 20200928.pdf](#) en <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 14 oktober 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten (NPO, P.1). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband (NPO, P.1). Er werd u bij aanvang van het interview tevens uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt (NPO, P.1).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt evenwel dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde documenten kunnen niet tot een andersluidende appreciatie leiden. Het Afghaans identiteitsdocument (taskara) kan uw herkomst slechts staven in geval van geloofwaardige verklaringen. Bovendien kan worden gewezen op de objectieve informatie, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van "de Kwalificatierichtlijn", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na het citeren van een aantal van de bepalingen die hij geschonden acht en het definiëren van de beginselen die hij geschonden acht, past verzoeker deze bepalingen en beginselen als volgt toe op de *in casu* bestreden beslissing:

"Aangezien verzoekende partij afkomstig is uit Afghanistan.

Dat in geval van terugkeer verzoeker een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandeling gelet op de uitbraak van de Corona Virus-epidemie.

Sinds december 2019 heeft de wereld te kampen met een Corona virus-epidemie.

Corona Virus, of Covid-19, is een zeer gevaarlijke en dodelijke ziekte, waarvoor er geen vaccin of specifieke medische behandeling bestaat.

De kans op overlijden voor een persoon die besmet is met Covid-19 is groot.

Volgens de World health organization, zijn er op 17.5.2020 al meer dan 307.395 mensen gestorven aan Covid-19 (WHO, 17.5.2020, <https://covid19.who.int/>).

De WHO geeft aan dat men de volgende maatregelen moet nemen om de kans op infectie te verlaagen: (...) (Site de l'OMS, 21.4.20, <https://www.who.int/fr/emergencies/diseases/novel-coronavirus-2019/advice-for-public>);

Dat het onmogelijk is om deze maatregelen na te leven in Afghanistan ;

Dat FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 17.5.20 aangaf dat:

"(...)

(FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, 17.5.20, https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan)

De reisadviezen worden gegeven aan iedereen, niet alleen aan Belgen. Onderdanen van Afghanistan lopen evenveel risico op besmetting als anderen.

Terugkeer naar een land waar de epidemie zich met grote snelheid verspreid, en hele gemeenschappen uitroeit, waar dus het leven van alle burgers in gevaar is, is een onmenselijke en vernederende behandeling.

De situatie is zeer ernstig en reizen naar de getroffen landen wordt ten stelligste afgeraden.

De gezondheidssituatie in Afghanistan is gevaarlijk voor elke persoon die ernaartoe reist, of het nu gaat om een Belg of een onderdaan van het land.

Het reisadvies geldt niet alleen vanwege een verhoogd risico op besmetting, maar omdat de veiligheidssituatie voor de reiziger in het geding kan zijn. Hierbij kunt u denken aan: toegenomen sociale onrust, binnenlandse reisbeperkingen, gesloten grensovergangen, geannuleerde vluchten en mogelijk geen of een zeer beperkte toegang tot medische zorg.

Niet alleen de besmette mensen lopen risico door de epidemie. Ook andere burgers lopen gevaar, omwille van de economische ontwrichting die de ziekte met zich meebrengt in de getroffen gebieden.

De economie in de getroffen landen is totaal ontwricht door de epidemie

In de getroffen landen dreigt een voedselcrisis, nu de mobiliteit ernstig beperkt is. Bovendien is alle medische zorg in beslag genomen door de Corona-patiënten, met als gevolg dat mensen sterven van ziektes die verzorgd hadden kunnen worden.

Gelet op de huidige Corona virus-epidemie die woedt meent verzoekende partij dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het Corona-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico.

Het risico om besmet te raken met Corona is ernstig en actueel.

Het risico dient uiteraard niet 100% zeker te zijn. Verzoekende partij verwijst naar het arrest Salah Seekh, van het EHRM, waarin wordt gesteld dat "on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the 'relatively unsafe' areas of Somalia for members of the Ashraf minority, it is foreseeable that upon his return the applicant will be exposed to treatment in breach of Article 3."⁴

Levensbedreigende epidemie als grond voor subsidiaire bescherming

Subsidiaire bescherming is de bescherming die subsidiair aan de vluchtelingenstatus kan gegeven worden aan wie het risico loopt op ernstige schade in het land van herkomst.

Volgens artikel 2, sub e, van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder:

„(...)”.

Het risico op ernstige schade, met name besmetting met Covid-19, staat buiten kijf. Dit blijkt uit hetgeen hierboven reeds is aangehaald.

Dit risico op ernstige schade geeft recht op subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar het arrest Eljafaji t. Nederland,⁵⁴ waarin met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt gesteld:

(...)

Een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming is noodzakelijk, om de bescherming die het EVRM biedt, te kunnen garanderen.

Ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie kan dan ook geenszins uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming.

Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen.

Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade, is het niet logisch om hier opnieuw een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen.

Dit zorgt ervoor dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen.

De bescherming zou met andere woorden afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar niet zou afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade.

Dit zou erop neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen, maar niet de bescherming tot doel heeft van andere slachtoffers van vergelijkbare, zelfs nog ergere, schade, indien de veroorzaker ervan geen persoon zou zijn.

Er bestaat een discriminatie, tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie.

Deze interpretatie is dus niet verzoenbaar met de artikelen 10,11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt.

Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie.

Het Grondwettelijk Hof stelt:

« (...) » (Cour Constitutionnelle, Arrêt n°42/2012 du 8 mars 2012)

Het CGVS dient dus een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie te geven van het recht op subsidiaire bescherming, en kan dus geen rekening houden met de uitsluiting van bescherming aan mensen die te vrezen hebben voor onmenselijke behandeling niet veroorzaakt door een persoon.

Een discriminatie is het bestaan van een verschillende behandeling (het recht krijgen op bescherming versus geen recht op bescherming) zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechtvaardiging is.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens:

"(...) »

Verschillende groepen vreemdelingen op een andere manier behandelen, kan maar indien het verschil in behandeling gerechtvaardigd wordt op een objectieve en redelijke manier. Bovendien moet de verschillende behandeling een legitiem doel dienen en onderworpen worden aan een proportionaliteitstoets.

In casu is de discriminatie tussen de vervolgte door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet gerechtvaardigd op objectieve en redelijke wijze.

Ook de proportionaliteitstoets toont de onredelijkheid van de situatie aan. De ene krijgt een verblijfsvergunning. De tweede dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest.

Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn.

Verbod op refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM

Het verbod op refoulement is de hoeksteen van het internationaal vluchtelingenrecht.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het nonrefoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden.⁶ In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3.⁷ In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.^{8 4}

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen te worden blootgesteld aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak.

In casu dient vastgesteld te worden dat terugkeer naar Afghanistan, verzoekende partij zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met het Corona virus.

De epidemie is lang van onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit.

Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Afghanistan zolang de epidemie woedt, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

Dit artikel bepaalt:

(...) (eigen onderlijning)

Het UNHCR stelt:

(...)⁹

Gelet op de schending van artikel 3 EVRM, waartegen België bescherming dient te bieden, dient aan verzoeker ten minste de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Aangezien verzoekende partij afkomstig is uit provincie Kapisa;

Dat Kapisa een zeer gevaarlijke provincie is;

Dat het past verzoeker te beschermen;"

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van "de Kwalificatierichtlijn" en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht, nu hij het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in Baraki Barak heeft gewoond. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers kennis van belangrijke recente gebeurtenissen of van bekende personen uit dit district opvallend gebrekkig was, dat (ii) verzoeker evenmin enige substantiële kennis had van de taliban in Baraki Barak, dat (iii) verzoekers geografische kennis van zijn zogezegde geboortestreek beperkt is, dat (iv) ook verzoekers bredere geografische kennis zeer beperkt is, dat (v) verzoekers antwoorden op verschillende vragen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) over zijn streek opmerkelijk gebrekkig waren en dat (vi) de neergelegde documenten niet tot een andersluidende appreciatie kunnen leiden. Omwille van de vaststelling dat verzoeker zijn beweerde verblijf in de stad Shahmazar, gelegen in het district Baraki Barak van de provincie Logar niet aannemelijk maakt, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend

verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de wereldwijde Covid-19 pandemie en op het gegeven dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest met dit virus te worden besmet nu het onmogelijk is om in Afghanistan de maatregelen om de kans op besmetting te verlagen na te leven, volstaat het hier om op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds duidelijk oordeelde in de zaak “*M'bodj*” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg om vluchtelingrechtelijke redenen, laat staan dat hij een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou ondergaan. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou geraken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk geweigerd.

Waar verzoeker doet gelden dat er sprake zou zijn van een ongerechtvaardigde discriminatie tussen personen die schade lijden die werd veroorzaakt door oorlog en geweld en personen die schade te lijden hebben van een dodelijke epidemie, dient eraan herinnerd te worden dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden kan zijn wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Het non-discriminatiebeginsel houdt in dat gelijke gevallen gelijk behandeld moeten worden en dat verschillende gevallen verschillend behandeld moeten worden. Verzoeker toont niet aan dat – en licht niet toe waarom – personen die dreigen te worden blootgesteld aan de besmetting met een epidemie, waarbij er geen sprake is van enige directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten of één van de andere in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vermelde actoren, zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als personen die wel ten gevolge van zulke verantwoordelijkheid dreigen te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Dat personen die (al dan niet rechtstreeks) bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een algemeen gevaar, *in casu* een ernstige ziekte, gelijke gevallen zouden behelzen, kan niet worden aangenomen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hij het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in Baraki Barak heeft gewoond en bijgevolg evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en

die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan en dat zijn vrees voor besmetting met het Coronavirus geen verband houdt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, heeft verzoeker het echter niet geloofwaardig gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in het district Baraki Barak, gelegen in de provincie Logar, heeft gewoond, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij afkomstig is uit de provincie Kapisa, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet strookt met zijn eerdere, ongeloofwaardig bevonden verklaringen over zijn herkomst.

Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN